

Tartamut

(ALDC, I, 157. *Tartamut*)

Per al concepte ‘persona que parla fent interrupcions i repeticions de sons’, el *Diccionari General* de 1932 i el de 1954 entrava solament el mot *quec* (pron. [kek] o [kək] i amb la variant *queco*). El mapa mostra que aquest mot, d’origen onomatopeic, només ocupa l’àrea nord-est del Principat i encara convivint amb *tartamut*, mentre que aquest mot, format amb el radical onomatopeic de sinònims com *tartall* més el vocable *mut*, s’estén per tot el territori, tret del Rosselló. Tenint en compte que *quec* manca de tradició escrita anterior al s. XX i que, en canvi, *tartamut*, a més de conèixer una majoritària extensió geogràfica, es troba en

escriptors medievals, el *DIEC* (1995) va introduir raonablement aquest geosinònim en el corpus normatiu. Altres mots: *catesques* (44), *cacallós* (86) i *farfallós* (90, 135, 136, 146, 154, 168, 169, 178, 183, 188) també són onomatopeics, com són motivats *embuder*, *embuter* (65, 66, 68, 117, 127, 147), derivats de *fer embuts* ‘parlar confusament’, per imitació del soroll d’un líquid quan passa per l’embut; semblant motivació deuen tenir *botitjós* i *botillós*; l’alguerès *limbiguico* (85) és un sardisme. No hem d’oblidar les respostes en forma verbal com *retura* ‘tartamudeja’ (77, 82).

